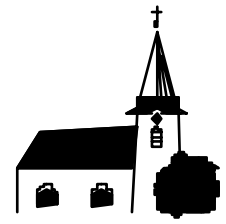

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

Jdi v pokoji. Jsou ti odpuštěny hříchy.

Může být něco krásnějšího, než slyšet, že mi Bůh odpustil? Může být něco radostnějšího? Ježíš chtěl, aby jeho moc odpouštět zůstala v církvi. O Velikonocích večer se zmrtvýchvstalý Ježíš objeví mezi apoštoly a řekne jim: „Pokoj vám...! Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.“ (Jan 20, 21-23)

Církev si byla vždy vědoma této moci. Každý věřící ví, že mu Bůh ve své lásce okamžitě odpustí, jestliže se k němu s lítostí obrátí. Ví, že toho odpuštění se mu dostává skrze církev, a že se mu nabízí znamení odpuštění. Pro křesťany je vlastním znamením odpuštění zpověď.

Svatost smíření je především setkání s Ježíšem. Bůh je láska a jednou z vlastností lásky je milosrdné odpuštění. Vzpomeňme na Písmo svaté a na marnotratného syna (*Lk 15, 11-32*) nebo ztracenou ovci (*Lk 15, 1-10*). Ježíš říká, že v nebi je větší radost z jednoho hříšníka, který se obrátil, než z devětadesáti spravedlivých (*Lk 15, 7*). Čteme o celníkovi Zacheovi (*Lk 19, 1-10*), o cizoložné ženě (*Jan 8, 3-11*). Ježíš odpouští. Setkání s Ježíšem hříšníky proměňuje.

Hříšníci, kteří uznávají svoji vinu, jsou naplněni obrovskou Boží láskou.

Abychom tuto odpouštějící lásku mohli zakusit i my, ustanovuje Ježíš po svém zmrtvýchvstání svátost smíření. „Když uznáváme, že se dopouštíme hříchů, on nám hřích odpustí a očistí nás od všeho špatného“ (*1Jan 1,9*).

Odpuštění tedy neznamena, že pokračujeme ve svých špatnostech a že Bůh pro lásku ke Kristu přimhuje oči nad naším hříchem. Odpuštění nás obnovuje. Ale v jakém smyslu? Každý hřích poškozuje. Nás samotné. I ostatní, na které dopadne a které zraní. A celou církev. Odpuštění neodstraňuje vzniklou škodu. Odpuštění nevrátí život vrahově oběti, odpuštění nepoctivému člověku nenahradí utrpení způsobené jeho činy.

Odpuštění mě přetváří uvnitř, odstraňuje zatvrzelost vůči Bohu a vůči bližnímu. Znovu nabývám schopnosti otevřít se lásce k Otci, k bratrům. A mohu se

grafika Ladislava Svatoše

tedy snažit napravit to zlé, co jsem způsobil sobě i bližním.

Jdeš-li ke svátosti smíření, setkáváš se s Ježíšem, kněz ti zvěstuje jeho lásku a odpuštění. On je v té chvíli Ježíšem přítomným na této zemi, který ti dává zakoušet svoji Božskou lásku. To je setkání s Ježíšem odpouštějícím, milosrdným, který nesoudí, ale miluje, odpouští a přitom vždy ukazuje, co je hřích.

Nejdříve je třeba zakusit, že mě Bůh má rád. Jestliže to totiž zjistím, poznávám mnohem snadněji ve světle lásky své chyby. Tomu se říká **zpytování svědomí**. Jestliže zakouším Boží lásku a vidím své hříchy,

lituji, že jsem se zachoval špatně vůči Bohu, který mě má rád. Je to základ svátosti smíření: zpytování svědomí a lítost. A potom naplněn lítostí a poznáním svých hříchů jdu za Kristem a všechno **vyznávám**. A co chci dát já Ježíši? Chci se polepšit, nechci zraňovat dál lásku. To je **předsevzetí**. Že Ježíšovo odpuštění a svoji lítost myslím vážně, projevuji skutkem **dostiučinění**. Není hříchu, který by Bůh nechtěl odpustit. A to nám dává naději.

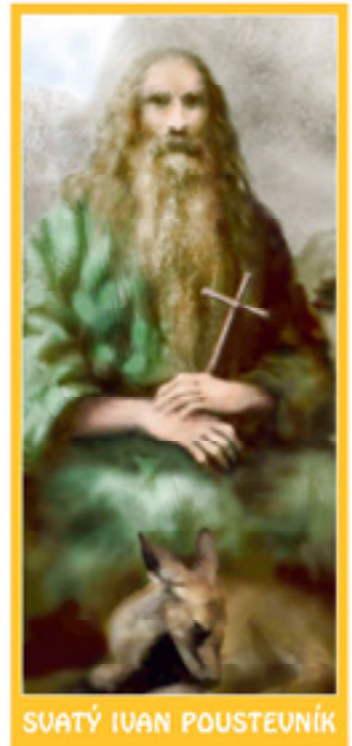
S takovými myšlenkami vcházíme do postní doby, abychom se dobře připravili na největší křesťanské svátky – na Velikonoce.

P. Krzysztof Drzazga

Zprávy z farnosti

- **První pátek v měsíci** připadá na **5. března 2004**. Od 16⁰⁰ hodin je možné v sakristii kaple Povýšení sv. Kříže přistoupit ke svátosti smíření. V 17³⁰ hodin začíná mše svatá, po ní následuje pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.
- **Postní duchovní obnova - sobota 13. března na Tetíně**. V sobotu 13. března se na Tetíně (v kostele sv. Kateřiny a na faře) uskuteční postní duchovní obnova, kterou tentokrát povede P. Michal Němeček. **Začátek duchovní obnovy je v 9³⁰ hodin**. V programu bude kromě přednášek prostor pro rozhovory účastníků na dané téma, prostor pro ztišení se a modlitbu v kostele sv. Kateřiny, případně i příležitost k přijetí svátosti smíření. Polední přestávka bude vyplněna společným občerstvením. Setkání završíme slavením mše sv. cca v 16⁰⁰ hodin **Doprava účastníků z Berouna bude zajištěna auty. Odjezd z farního dvora v 9⁰⁰ hodin!**
- **1. neděle postní**. Tento den vstoupí katechumen pan Richard Mašek z Karlštejna do období bezprostřední přípravy na přijetí iniciačních svátostí (křtu, biřmování a eucharistie); při liturgii bude přijat mezi "**čekatele křtu**". Přijetí svátostí není pouze jeho osobní záležitostí, ale něčím, co by se mělo týkat života celé farnosti. Naléhavě tedy prosíme, abychom jej zvláště v tomto postním čase duchovně doprovázeli.
- **2. neděle postní**. Při této liturgii budou našemu katechumenovi panu Richardu Maškovi předány "poklady Církve" (rozuměj: Vyznání víry a Otče náš).
- **Skrutinia (3., 4. a 5. neděle postní)**: Při nedělních bohoslužbách v postní době se budeme modlit zvláště za našeho katechumena i za všechny, kteří o letošních velikonocích přijmou iniciační svátosti (křest, biřmování a eucharistie).
- **Slavnost sv. Josefa - 19. března**. Mše sv. v den slavnosti bude v 17³⁰ hodin v kostele sv. Jakuba.
- **Slavnost Zvěstování Páně - 25. března**. Poutní mše sv. v den slavnosti bude v "Zábranském" kostele Zvěstování Páně v 17³⁰ hodin. **Prosíme o pomoc při úklidu Zábranského kostela v sobotu 20. března dopoledne od 9⁰⁰ hodin**

- ✚ **Křížové cesty:** Po celou postní dobu bude **pravidelně ve středu a v pátek od 17⁰⁰ hod. v kapli Povýšení sv. Kříže** pobožnost křížové cesty. Mše sv. bude bezprostředně po skončení křížové cesty od 17³⁰ hodin.
- ✚ **Slavení “1. čtvrtků v měsíci”.** Přáním našich biskupů (ale nejen jich) je, aby se v našich farnostech vždy na **1. čtvrtek v měsíci sloužily mše sv. jako společná prosba za nová kněžská povolání.** Proč ve čtvrtek? Ve čtvrtek slavil Pán Ježíš s apoštoly “poslední večeři”, ustanovil eucharistii a slovy: “To čiňte na mou památku” i svátost kněžství.
- ✚ **Bohoslužba pro děti** se koná poslední pátek v březnu, to je 26. března v 17³⁰ hodin v kapli Povýšení sv. Kříže. Rodiče s dětmi jsou srdečně zváni.
- ✚ **Setkání farní rady.** Další setkání farní rady se uskuteční **v úterý 30. března od 18³⁰ hodin** v budově “kaplanky”. Předmětem jednání budou mimo jiné záležitosti týkající se prožívání Svatého týdne a velikonočních svátků.
- ✚ **Svatojánský festival 2004** - přehlídka tvořivosti studentů Svatojánské koleje, dne **18. 3. od 19⁰⁰ hodin**, v kapli v prostorách školy. **Program:** Ticho - taneční příběh, Písně citu - host J. Rabová Zimová, Divadlo Proč - O věcech, Monodrama Růženy Havlové (div. Elipsa), W. Blake - Mysterium, Pedagogika “v eónech věků”, Fioretti - muzikálek o sv. Františkovi, PURIM aneb o královně Ester, Halo-efekt - taneč. psych. reflexe K. Štorkové, Dance macabre - tanec, Zlatý kolovrat - erbenovská inspirace. Krátká vystoupení podají žáci VOŠP. Režie a moderace Miloslav Machoň.
- ✚ **Vychází obrázek sv. Ivana.** Již mnoho let se SJS pokoušela iniciovat vydání svatého obrázku se sv. Ivanem, který ve Svatojánském poutním místě již velmi scházel. Nyní se na jeho realizaci konečně podařilo sehnat vhodný obrázek i dostatek prostředků. Svatojánské společnosti byl v loňském roce nabídnut malířem Josefem Karhanem stylový realistický obraz sv. Ivana, který byl pro tento náš záměr velmi vhodný. Na zadní straně obrázku je úryvek z básně Ivana Slavíka a také krátká modlitba. Svatý obrázek bude k dispozici ve svatojánském kostele.
- ✚ **Upozornění na změnu času.** Ze soboty 27. 3. na neděli 28. 3. 2003 se mění čas ze zimního na letní, je potřeba proto posunout si čas o hodinu napřed.
- ✚ **Pohledy.** Až do Velikonoc bude pan Pavel Jambor vždy po skončení mše ve vestibulu kostela opět prodávat pohledy, jejichž zakoupením přispějete na konto LL. Též bude nabízet sérii pohledů loděnického kostela sv. Václava, jejichž pořízením podpoříte sbírku na opravu loděnických varhan.
- ✚ **Omluva “Slunečnici”!** V minulém, únorovém, čísle farního zpravodaje jsme čtenáře bohužel nesprávně informovali o aktivitách Mateřského centra “Slunečnice” v souvislosti s Waldorfskou pedagogikou. “Slunečnice” tuto alternativní metodu výchovy dětí přímo neprovozuje, ale poskytuje své prostory občanskému sdružení S.O.W.A. (Sdružení občanů waldorfská alternativa). Omlouváme se tímto “Slunečnici” i čtenářům!

SVATÝ IVAN POUSTEVNÍK

kresba J. Karhan

Skauti

✿ **Dvaadvacátého února** jsme si jako každý rok připomenuli **Den sesterství**, ve světě *The Thinking Day*.

✿ **Schůzky světlušek:** Pátek **27. února** (16 - 18 h.) Pátek **9. duben**, (16 - 18 h.) -
Pátek **5. března** (16 - 18 h.) *program s ohl. na Velký pátek*
Sobota **13. března** (9 - 18 h.) Pátek **16. duben**, (16 - 18 h.)
Sobota **3. duben** (10 - 15 h., bazén Hoř.) Sobota **24. duben** (9 - 18 h.)

✿ **Výprava dívčího a chlapeckého kmene** (*Lasičky, Světlušky, Oceloti, Vlčata*) v sobotu **13. března 2003. S sebou:** dobré obutí, náhradní ponožky, šátek, uzlovačku, KPZ, zápisník, tužku, velikananánskou svačinu, pití, průkazku ZP i skautskou a hlavně dobrou náladu. **Sraz: v 9⁰⁰ hodin u klubovny** návrat: do 18 hodin na faře. Těšíme se ... **Vůdci**

reprodukce

✿ **Termíny soustředění Lesní školy** jsou: 30. 4.-2. 5. 2004, 6. 8.-5. 8. 2004. Bližší informace má k dispozici Pavel Kodras 311 612 340 nebo Jiří Hazuka 723 531 911.

✿ **POZOR "SPEŠL EKŠN"** (překlad: speciální akce) stará dobrá, přesto nová, chcete-li obnovená středisková výprava na svatého Jiří, patrona skautů. **Koho se tato výprava týká:** od našich nejmenších po ty nejvyzrálejší Lvičata, Vlčata, Oceloti, Světlušky, Lasičky, Oldskauti. Těšte se! Čeká vás super hra. My se taky těšíme! *Na Zdar vaši Vůdci*

✿ **Zápis do Katolické mateřské školy v Berouně na školní rok 2004-2005** se bude konat ve dnech **4. a 5. března 2004** od 14⁰⁰ do 17⁰⁰ hodin v kanceláři školy, děti si s rodiči prohlédnou prostředí školky. S sebou je třeba donést rodný list dítěte.

✿ Na "Školku v přírodě" přihlášené děti odjíždí ve středu 17. března a vrátí se v pátek 26. března 2004. V tuto dobu nebude školka v provozu.

✿ Pod záštitou Farní charity Beroun se bude **24. 3. od 8⁰⁰ do 17⁰⁰ hodin v prostorách KMŠ** konat **Charitní bleší trh**, jehož veškerý výtěžek bude věnován na konto "Podpora KMŠ". Prosíme, věnujte do prodeje nepotřebné dětské ošacení (0-18 let), boty a sportovní potřeby. Přímo ve školce se věci vybírají od středy 10. 3. do středy 17. 3. vždy od 8⁰⁰ do 16⁰⁰ hodin. Neprodané ošacení bude dále použito na dobročinné účely.

Diář Manželského společenství

✿ Nejbližší setkání připadá na **středu 3. března**, sejdeme se u Horných v Loděnici (Pražská ul. 72, tel: 311 672 075) jako vždy ve 20 hodin. Další setkání proběhne zřejmě o tři týdny později v Berouně u Vomlelů, termín bude upřesněn. Těšíme se na vás. Info: 602 945 017.

 Doporučujeme vaší pozornosti Katolický týdeník, který bude od 11. dubna vycházet s pravidelnou **rodinnou přílohou** za nezměněnou cenu. KT rozhodně není "tím povinným katolickým čtením", ale týdeníkem na vysoké úrovni, témata jsou velmi aktuální, výborná je i poradna a odpovědná na straně 3. Rodinná příloha bude obsahovat rozhovory, reportáže, rodinného rádce, horkou linku pro řešení těžkých situací, rubriku životní styl ap. Podpořte pravidelným odebráním jedno z mála křesťanských médií, skutečně za to stojí!

Zprávy odjinud

- **V rámci Středoevropských katolických dnů se koná Pout' národů do Mariazell 21.- 23. května 2004. Cestovat lze buď autobusem: ADCM Nazaret, Kostelní n. 16, 148 00 Praha 4-Kunratice, tel: 244 910 469, e-mail: adcm-pha@volny.cz; pěšky 5 dní: P. Marek Dunda, Vranov nad Dyjí 20, 671 03 Vranov, tel: 515 296 384, e-mail: vranov@fatym.com (nebo též pěšky posledních 35 km - kontakt stejný); na kole 3 dny: P. Jaroslav Němec, Filipcovo n. 4, 796 01 Prostějov, tel: 603 953 727, e-mail: sdbpv@volny.cz; či na kole s Orlem: Petr Gabriel, tel: 777 623 930, Orel, Pellicova 2c, 602 00 Brno, e-mail: ustredi@orel.cz. Přihlášky do konce března, cena za víkend (ubytování a strava) 200 Kč + cena za cestu dle zvoleného způsobu + pojištění. INFO: www.signalny.cz**
- **STVOŘIL BŮH RATOLEST - KAREL KRYL.** Centrální katolická knihovna připravila ve dnech **13. 2. - 12. 4. 2004** výstavu "Stvořil Bůh ratolest" . Je věnována křesťanským motivům v díle básníka a zpěváka Karla Kryla (1944-1994) a jeho víře tak, jak o ní sám mluvil v rozhovorech a životopisech a jak o ní svědčí výpovědi blízkých. Připomíná také přátelství s opatem břevnovského kláštera Anastázem Opaskem (1913-1999), který byl Krylovi duchovním otcem od prvních let zpěvákovy pobytu v exilu. Centrální katolická knihovna, Thákurova 3, Praha 6 - Dejvice, budova Arcibiskupského semináře, př. vlevo, otevřeno denně **od 9 do 17 hodin**, v úterý a ve středu do 20 hodin.

Z vikariátu

- **Vikariátní konference:** V úterý **16. března** se uskuteční setkání kněží našeho berounského vikariátu, tentokrát **ve Zdicích**. Setkání zahájíme mší sv. v **9⁰⁰ hodin** v kostele Narození Panny Marie, pak bude setkání pokračovat na faře. Ke mši sv., při které se budeme modlit zvláště za farnosti našeho vikariátu, jste všichni zváni.

Koncert v Loděnici

Co mají společného varhany, červotoč, varhanice, Bach, příčná flétna, sníh a Loděnice? Hned vysvětlím. Ze zpravodaje víte, že nejen Berounské, ale i loděnické varhany jsou momentálně velmi finančně potřebné. Kromě povětrnostních vlivů je totiž ničí červotoč. Nyní je na čase červotoče z píst'al a kostela vůbec vyhnat a na to je třeba peněz. A proč nepodpořit dobrou věc a zároveň neudělat radost hudbymilovnějším spoluobčanům a neuspořádat koncert?

Loni se to osvědčilo a tak jsme zkusili i letos na neděli 8. února pozvat varhanice z okolí: Pavlu Fabianovou - dlouholetou obětavou varhanici v Loděnici a Sv. Janu, Pavlu Bočkovou - varhanici budoucí a už nyní velmi dobrou, a Ludmilu Pexovou, která varhání ve Vráži, a je absolventkou konzervatoře v oboru sólový zpěv. Společně připravily duchovní hudbu barokní i moderní, zazněly též tři skladby pro příčnou flétnu v podání Jana Fabiana. Všem jsme velmi

vděční. A co ten sníh na úvodu? V podobě neskutečné vánice se spustil jako opona z nebe patnáct minut před koncertem a tak jsme nízkou účast přikládali rozmarům počasí. Přesto se však v rámci koncertu vybralo 3315 Kč, při bohoslužbě tento den 1015 Kč, další dva tisíce korun od přátel loděnického kostela; na celkové částce se podílí i výnos z pohledů kostela sv. Václava vydaných na podporu sbírky pro varhany v Loděnici (které budou k dispozici i v ostatních kostelech). Na kontu "loděnické varhany" je díky všem laskavým dárcům a příspěvku OÚ Loděnice již 35060 Kč.

-iva-

Účinkující J.Fabian, P.Bočková, L.Pexová, P.Fabianová

Barvínek se zaměří na svátosti

Od konce února do počátku dubna se mohou děti i dospělí seznamovat se sedmi svátostmi udílenými v katolické církvi i s jejich působením v životě lidí, kteří je přijali. Magazín pro malé i větší děti "Barvínek" vysílá Radio Proglas každé úterý od 16⁰⁰ a opakuje v sobotu od 9³⁰ hodin. Poprvé se bude hovořit o svátosti smíření (24. 2.), pak (2. 3.) o pomazání nemocných, biřmování (9. 3.), manželství (16. 3.), kněžství (23. 3.), eucharistii (30. 3.) a celý cyklus vyvrcholí pořadem věnovaným křtu, který bude odvysílán v úterý Svatého týdne (6. 4.). Působení svátostí v životě lidí, kteří z daných svátostí žijí a čerpají sílu, rozhovor s mladým knězem, který dětem přiblíží danou problematiku z hlediska praxe, ankety mezi malými posluchači. Proglas naladíte na frekvencích - 90,6 FM ze Svatého Hostýna; 93,3 FM z Pradědu; 96,0 FM z Příbrami - Drahlína; 97,9 FM z Ještědu; 105,7 FM z Uherského Brodu a 107,5 FM z Brna a Nových Hradů. Celou programovou nabídku najdete na internetových stránkách www.proglas.cz nebo v každém vydání Katolického týdeníku.

OSOBNOSTI NAŠICH FARNOSTÍ

Martina Vaňková: Vzpomínání na Janu a "Kellyho" Indiáni umírají v únoru

Naše skautské středisko znovu prožívá důležité období, období rozhodování, jak dál. Zvláště proto si nyní víc než jindy připomínáme manžele Janu Vaňkovou a Jaroslava "Kellyho" Vaňka. Jana vždycky říkala: Indiáni umírají v únoru! Její skautské jméno znělo Indián a letos to bylo šest let, co zemřela. V únoru pětadvacátého! Snad byla duší opravdu Indián, ale rozhodně člověk blízký přírodě. V prosinci uplynuly už dva roky od 23. prosince 2001, kdy ji následoval její manžel Jaroslav Vaněk. Jim vděčí farnost za vznik skautského střediska "Radost a Naděje", ale především za to, že středisko opravdu fungovalo nejen tehdy, ale i po jejich odchodu na odpočinek nejprve lidský a poté věčný. *A funguje št'astně až doposud*, chtělo by se napsat. Jenže! Trochu chybí věřící vedoucí, trochu chybí čas a především hodně chybí někdo, o koho by se celá tato instituce mohla vsutku opřít. Někdo jako Jana a Kelly, kteří našemu středisku mohli věnovat a věnovali veškerý svůj volný čas a síly.

Abychom mohli společně zavzpomínat na manžele Vaňkovi, spojila jsem se s jejich dcerou **Martinou Vaňkovou, nyní sestrou Marií Johankou OP**. A tak díky moderní vymoženosti po internetu vznikl na dálku tento napůl rozhovor, napůl vyprávění.

Martino, jak si ty sama vzpomínáš na počátky skautského střediska?

Ze začátku střediska si pamatuju hodně nadšení a naděje (měla bych asi říct radosti a naděje) při agitaci členů, vymýšlení názvu, organizace, hledání vedoucích, zařizování kluboven, šití vlajek, shánění krojů... prostě smřšť všeho možného, co nám dávalo možnost dělat pro druhé něco, co jsme znali a v čem jsme rozpoznali cestu k životu v Pravdě.

Odkud pocházejí tvoji rodiče a kde se seznámili?

Jana se narodila 6. prosince 1933, Kelly 25. září 1928. Oba jsou původem z Prahy - Dejvic, kde také zahájili svou skautskou "kariéru" a kde se také seznámili, ale ne ve skautu, ale co vím, tak normálně někde na ulici. Oba pocházeli z rodin věřících, i když po svatbě poněkud ochabli v křesťanské praxi. Takže jako děti jsme se modlili (nad tím bděla babička), v neděli jsme chodili do kostela, Velikonoce a Vánoce jsme slavili, ale ze svátostí se nežilo.

Já si ale oba pamatuju jako hluboce věřící...

K takovému probuzení nebo druhému obrácení došlo později, velmi zvolna a to někdy kolem roku 1984-1986 (každý z rodiny to prožíval trochu jinak a jindy). Protože poměrně brzy došlo také k Revoluci a uvolnění ve společnosti, v nadšení se oba vrhli na katechetické studium, které se tehdy čerstvě otevíralo, a na obnovení skautingu. Bylo to naprosto spontánní a přirozené. Oboje bylo vlastně vyjádřením jejich života angažovaného křesťana (to je teda hrozný termín), nebo spíš vyjádřením živého evangelia. Neumím to správně pojmenovat. Šířit víru, vzdělávat a taky vychovávat (o tom už je ten skaut) k pravdě a přimosti. V těchto letech už byli oba v důchodu, takže rodina šizena nebyla, naopak se mohli se stejným zápalem věnovat nejen dětem ve farnosti, ale taky vnoučatům.

Jana mě v době mé konverze připravovala k prvnímu sv. přijímání. Učili oba náboženství? Co vlastně bylo jejich zaměstnáním?

Pokud jde o výuku náboženství, nic si přesně nepamatuju. Kelly asi neučil, nevzpomínám si. Jana nějakou dobu učila, pak dala přednost jiným a věnovala se individuální přípravě ke svátostem (tak jako to bylo například s tebou) a práci ve skautingu. Jana vystudovala gymnázium a potom ještě muzejnickou školu - stala se po příchodu do Berouna snad prvním zaměstnancem zdejšího vznikajícího muzea, a tady zůstala až do důchodu. "Práce všeho druhu", přesné zařazení nevím, hlavně se věnovala ochraně přírody, botanice, někdy fotografovala exteriéry jako dokumentaci (přírodu, archeolog. vykopávky) a vedla dokumentaci sbírek. Kelly měl elektroprůmyslovku, chvíli učil myslím v Písku, chvíli byl vojákem z povolání - a tak se taky dostali s Janou po krátkém putování do Berouna, asi roku

Jana Vaňková

foto J. Hazuka st.

1961. Chvilí pracoval v lomu na Čertákách a taky na okresním úřadě jako energetik - než byl nucen tuto práci v 69. nebo 70. roce opustit. Pak byl zaměstnancem Technických služeb - nejprve jezdil vyvázet popelnice a později jezdil opravovat veřejné osvětlení s "plošinou". Nakonec dělal pár let v KD železárnách.

Pokud vím, byla také kolem roku 1968 obnovena činnost Skauta na Berounsku a Vaňkovi byli u toho. Jana uměla skloubit se svými aktivitami domácnost a čtyři děti. Z mého dnešního pohledu je obdivuhodné, jak to zvládala.

Pokud jde o rodinu a volný čas dříve, pokud mi paměť sahá, Jana nikdy nevěnovala domácnosti víc času než bylo nezbytně nutné a vyrážela neustále někam ven. Samozřejmě s námi dětmi. Takže náš vztah v rodině byl vlastně umocněn ještě společnými zážitky v přírodě a přitom nevadilo, když se ještě někdo další přidal. Téměř každý víkend jsme se snažili někam vyrazit. Někdy jen na výlet nebo procházku, jindy na celou sobotu a neděli (většinou do Koněprus). Jednou sami, jindy s nějakou partou nebo dalšími dětmi. V létě se jezdilo na týden pod širák na Slovensko nebo aspoň na chatu, kde nebyla elektrika, voda jen venku a studená, záchod taky venku a suchý. Co mě u toho dál napadá: Kellymu šlo vždy vlastně spíš o styl výchovy, který je ve skautingu obsažen, proto s dětmi v mezičase normalizace taky nepracoval, ale pro Janu byla asi spíš důležitější příroda a vztah k ní, a proto taky s dětmi pracovala i mimo skauting (v různých kroužcích - zeměpisných, přírodovědných nebo ochranářských). Jediné přerušení vlastně nastalo po roce 68, kdy se nějaké sk. oddíly zformovaly (a tyto vztahy přetrvaly dodnes, například Zuvka z tohoto oddílu je stále přítelkyní střediska Radost a Naděje).

Jaroslav Vaněk - Kelly *foto J. Hazuka st.*

Jak si prožívala život ve své rodině?

Já jsem jako nejmladší byla vlastně u všeho jako mimino, ale moje sestry a brácha byli už velcí. Takže zatímco Lucka nebo Verunka šlapala na kole Petrbokův memoriál, já stála s Janou na cílové pásce a při fotbale v lomu hájil barvy "klubu" Slávek.

Stala ses členkou řádu kazatelů (*OP - Ordo Praedicatorum, či chcete-li Dominikáni*), formovala tě rodina nějak k řeholnímu životu?

Rodina mi dala především vztah k Bohu, důvěru k Němu a pocit přijetí. A to byl také základ, od kterého se mohlo vyvíjet moje povolání k řeholnímu životu. Ale nějak speciálně mě rodina v tomto směru neorientovala. Spíš jsme si doma pěkně poplakali. Cení si ovšem mimořádné podpory, kterou mi rodiče dali, i když to pro ně nebylo vůbec lehké.

A co děláš nyní?

Pokud jde o mě, učím (stále ještě) na škole v Bojkovicích (kraj Zlín, bývalý okres Uherské Hradiště), kterou zřídila naše kongregace. Jmenuje se Církevní střední odborná škola. Je to 4-letá maturitní škola se zaměřením na sociální činnost. Učím své oblíbené předměty - matematiku a fyziku, také náboženství, někdy i jiné věci.

Martino, děkuji! Je příjemné se zase alespoň takto s tebou setkat. Přeju za celou farnost, ať ti Hospodin požehná ke tvé službě a naplní tě radostí.

Ivana Vašků

Svědectví Svěectví Svěectví Svěectví

Motto: "... a jiný tě opáše a povede, kam nechceš." Lukáš 21, 18.

Můj bratr Ferro

Je konec "oktobra" 2002. Cestuji v nočním spoji ze Singapuru (odtud, kde se vypořádali s drogami). Je časně ráno. Na malé obrazovce na opěradle sedadla přede mnou vidím, že jsme nad Tureckem. Pak jedeme nad Černým mořem. Proti nám fouká silný vítr – 180 km v hodině. Takže Boeing se obtížně dostává kupředu a tak-tak udělá rychlost 700 km/h vzhledem k zemi. Pak přichází Bukurešť, Budapešť. Snídani končím zrovna nad Bratislavou. Je 7 hodin ráno. Vzpomenu si, že pod námi 12 km kdesi dole můj bratr Ferro asi právě přichází do špitálu. Dělá totiž v Bratislavě břišního chirurga. To netuší(m), že počet dní, které mu zbývají, se dá spočítat na prstech jedné ruky.

Dva měsíce zpět. Je polovina srpna 2002. Cestou od staříčké matky ve Zvolenu se stavuji v Bratislavě. Bratr mi na nádraží přijede naproti pěknou "Mazdicou". Prý splácí velký leasing, který mu má skončit v listopadu téhož roku. Je vdovec. Manželka mu umřela po tříletém zápase v roce 1997 na rakovinu. Tak mne zve do restaurace na večeři na nábřeží Dunaje, kousek od místa, kde bydlí. Svěřuje se mi, že zápasí s jistým mravním problémem. My jsme totiž prosím oba katolíci, zapsaní v matrice od narození minus pár dní, než nás pokřtili. Říká mi, že se mu líbím. (Ješitnosti se asi nikdy nezabavím.) Dříve jsem u něj vždy byl ten mladší, méně průbojnější, možná i hloupější. "A číst jenom Katolické noviny nestačí", mi kdysi řekl. Ostatně, teď je již nečtu. Alespoň ne úplně pravidelně. Moc často jsme se spolu nevidali. A když jsme se sešli, tak se vždy rozhovor stočil na spalovací motory, či jejich ošacení (auta). V onen srpnový večer, myslím, na auta již nedošlo. Místo toho si stěžoval, že má trochu problémy se srdcem. Prý ho párkrát křísili na ARO. Přespím u něj a brzy ráno mne hodí na pražský rychlovlak. Přijíždíme na Hlavní nádraží místo původních Holešovic. Je totiž středa a povodeň v Praze vrcholí.

Je pár dní po svátku všech svatých 2002. Starší bratrova dcerka (22) nám telefonuje a sděluje, že je s Ferrem zle: 1. listopadu, v 7 hodin ráno dostal mozkovou mrtvici a je v kómatu. Věci se seběhly následovně. Lékaři podceňovali bratrův stav až jeden usoudil, že je nutná katetrizace. To vedou z třísel jakýsi špagát až do srdce a tak zjišťují průchodnost cév. Céva vedoucí do srdce, u dospělého

zdravého člověka mající 2,5 cm v průměru, měřila jenom 1 centimetr. Ortel zněl: Okamžitá operace. Ještě si stihá vykonat generální zповěď. Operace se povedla, vyměnili mu chlopeň. To bylo ve středu. Probral se z narkózy, mluvil s nejbližšími. A pak náhle, v pátek ráno se to stalo. Vyšetření mozku říká, že je ze 70ti procent vyřazen. Jedeme ho se ženou navštívit. Vypadá pěkně, z tváře mu vyzařuje pokoj. Jen se nehýbá, nereaguje ani na lechtání. Prosíme ho, aby mrkl. Možná mrká. Tot' vše. V garáži smutně čeká právě vyplacená Mazda. Bez řidiče.

Od té doby žádný pokrok. Jednou za 2 měsíce do Bratislavy za bratrem cestuji. Pobudu s ním pár hodin, přespím u jeho dcerek (mladší je 19), pak ještě jednou nemocnice a zpátky

Bvlv to však naše nemoci iež nesl... (Iz 53. 4) J. Goldman

domů. Návštěvy mám rád. Když přijedu domů, tak si říkám: Už abych zase jel. Ten pokoj vyzařující z jeho tváře! A ta jednota! Mé návštěvy se stávají spíše bohoslužbou. Teď jsme oba jakoby na stejném břehu. Žádné spalovací motory ... Modlím se s ním, čtu mu z Písma žalmy, zpívám. Ano, abych byl upřímný. Trochu jeho stavu i zneužívám, neboť teď "drží" a neobrací rozhovor pryč od Pána. Tématem je Bůh. Někdy dokonce jakoby na některá slova reagoval grimasou vyjadřující něco jako: "Opravdu? Je to tak, jak říkáš?" Není tak starý – 56. Ale měl hodně stresu. Trápení s umírající manželkou a pak se připletla ta nešťastná kauza s operováním místního páně prezidenta. Ten měl pocit ublížení a hnal bratra až k soudu. Do toho Ferro hodně kouřil. Takže nekuřte! Každému kuřákovi to nevydrží do 85 jako pateru Reinsbergovi. Ten ale prý vynechával pátky.

Prosím, modlete se za ... Nebudu konkrétní, ať prosbu doplní sám Pán.

Marián Fabian, Ptice

Církev bratrská

Církev bratrská a její sbory jsou společenstvím lidí, kteří věří v Ježíše Krista jako Božího Syna a svého zachránce, přijímají Bibli za měřítko víry, učení a života. Členem se může stát každý, kdo vyznává víru v Ježíše Krista a jeho život tomu odpovídá. Sbory Církve bratrské chtějí být otevřeným společenstvím, do něhož může kdokoli přijít a slyšet biblické odpovědi na nejdůležitější životní otázky. Sbory Církve bratrské vidí svůj úkol ve vyznávání křesťanské víry, ve vedení k této víře, ve vytváření společenství věřících a v praktické pomoci potřebným lidem. Církev bratrská je větví křesťanské církve navazující na českou i světovou reformaci.

Milí bratři, sestry, věřící z berounské katolické farnosti a čtenáři zpravodaje!

Velice mne potěšila prosba Vašeho faráře, bratra P. Josefa Pecinovského, abychom Vám představili své společenství Církve bratrské v Berouně. Jistě víte, že v současnosti užíváme pro svá scházení Vaší kaplanky. Děkujeme upřímně Vám i Vašemu milému pastýři, za tento praktický projev ekumenického smýšlení, za pochopení naší nouze, ve které jsme poznali přátele.

Naše modlitebna na Závodí už nevyhovovala ani po estetické ani po hygienické stránce. Hledali jsme různá řešení, ale nyní se ukazuje, že bychom měli využít místa, které máme a postavit modlitebnu novou, se zázemím, vyhovujícím našemu způsobu sborového života. Máme architektonickou studii a brzy má padnout rozhodnutí. Jsme zde v Berouně kazatelskou stanicí Sboru CB na Smíchově, v Praze 5, odkud máme podporu a odkud přijíždí kazatelé a i bratři ze staršovstva sloužit Slovem a svátostmi.

Nyní se nedělní bohoslužby účastní kolem 30 lidí, vyučují se děti, v pátek máme biblickou a modlitební chvíli. Někteří přijíždějí z okolních míst. Rádi občas posedíme v kaplance kolem stolu u občerstvení a hovoru o svých radostech, starostech a i o společné budoucnosti sboru. Učíme se novým písním a zpíváme Bohu k chvále, sobě k zbohacení.

Církev bratrská vznikla v II. pol. 19. století z duchovního probuzení, které sem přicházelo z anglosaských zemí. Lidé toužili po opravdovém osobním životě s Bohem, chtěli se sdílet o svůj život víry, číst a poznávat Bibli, formovat svůj život podle evangelia.

Na různých místech vznikaly takové skupiny a ty se spojily r. 1880 v náš první samostatný sbor, nezávislý na státu. Na přelomu století jich bylo už 15 s řadou stanic, kde se kázalo a žilo evangelium většinou po rodinách, v nájmech. K takovým místům patřil i Beroun. Výraznou složkou tehdejší práce bylo sdružování mládeže na spolkovém základě, duchovní osvěta, misie,

volání k obrácení k Bohu. R. 1909 byly koupeny 2 budovy na Závodí. Přestavbou byla z jedné fara, z druhé modlitebna. Byl zde i duchovní správce Dr. Berka, který jezdil kázat také do Příbramě, Nižboru, Hostomic, Hořovic, Zdic a po r. 1947 také do Suchomast, kde koupí konfiskátu zřídilo ústředí církve Dům odpočinku. Na sociální službě se podíleli i členové sboru. Mládež tam pořádala zájezdy a letní tábory s pracovní náplní. Ke sboru se tehdy připojilo několik rodin reemigrantů z Volyně. Doba rozkvětu však končila. Komunistické zákony o církvích zbavily berounský sbor statutu samostatnosti a přiřadili ho ke sboru na Smíchově jako kazatelskou stanici. Dlouholetý pastýř nedostal ani souhlas k výkonu služby, ani plat a odešel na důchod do Kařezu. Domy na Závodí vhlly, ubývalo lidí i prostředků na obnovu. Větší dům musel být zbourán. Společenství však díky Boží milosti a věrnosti jednotlivců nezaniklo a my máme na co navazovat.

Naše vděčnost patří Pánu Bohu, který dovede provést zlým i dobrým. Nepovažujeme svoji církev ze výlučně správnou a dokonalou. Chceme se učit lepší poslušnosti a následování Pána i od jiných církví minulosti i přítomnosti. Už před těmi 100 lety se scházeli v Berouně na začátku každého roku věřící k společným modlitbám a těšíme se z toho, že tato ekumenická příležitost trvá, že se můžeme spolu s Vámi sdílet nad Slovem Božím a modlit se za své sbory, rodiny, misii, abychom byli zde svému Pánu k užitku, nikoli nadarmo. Bez Něj nemůžeme učinit nic.

Za společenství Církve bratrské v Berouně
Mgr. Timoteus Macek, kazatel

Ze života svatých

Klement Maria Hofbauer

(15. březen)

Narodil se r. 1751 v Tasnovicích u Znojma. Jeho otec byl Čech – změnil si jméno na Hofbauer – matka Němka; v budoucím světcu bylo tedy něco slovanského i germánského. Silné tělo s okrouhlým obličejem kontrastovalo s malými očima, něžným hlasem a jemnými rukama. Chtěl být knězem, ale nebylo na studii, a proto se učil ve Znojmě pekařem. Nakonec přece jenom s pomocí jednoho dobrodince vystudoval ve Vídni teologii a v Římě vstoupil do řádu redemptoristů. Po složení slibů a vysvěcení na kněze se pokoušel v josefínském Rakousku zavést svůj řád, ale na to nebylo v té době ani pomyslení; nakonec mu bratrstvo svatého Bruna ve Varšavě přidělilo zpustlý kostel sv. Benna. Tam působil Hofbauer 20 let.

Maria am Gestade, kostel s hrobem Klementa Marie Hofbauera ve Vídni Začátky byly těžké, chybělo téměř vše, a polský klérus i biskup sám mu v nejmenším nepomohli. Založil s velkými potížemi školu pro chudé, kde mohl brzy vyučovat 350 chlapců, a pro nadanější školu latinskou; zanedlouho k nim připojil dívčí školu. Chodil žebrat pro malé svěřence, a jednoho dne zažil příhodu, která o něm říká vše. Když se na kohosi obrátil s prosbou, plivl mu ten člověk do obličeje. „To bylo pro mne,“ řekl na to Hofbauer. „Teď mi dejte také něco pro mé chudé děti.“ A ten muž, celý ohromený i zahanbený mu beze slova vyplatil velkou částku peněz. Často přiváděl

ze svých pochůzek po městě děti bez rodičů, jak je sebral na ulici a sám je čistil od špíny i hmyzu. Začas se malý kostel sv. Benna stával stále víc náboženským střediskem nejen pro německé katolíky, ale pro celé město. Zavedl tam „nepřetržité misie“; v neděli a ve svátek začínaly bohoslužby už v pět hodin ráno, zpovídalo se, kázalo, a kde bylo třeba, nasadil i „laické apoštoly“.

Když byl jmenován generálním vikářem řádu pro země na sever od Alp s posláním zakládat pobočky, kláštery, jezdil do Německa, Švýcar i Francie zpočátku měl na několika místech úspěch, ale nakonec nové pobočky ztroskotaly. Nové neštěstí: Napoleon zrušil 1808 klášter sv. Benna a řeholníci byli pod vojenskou stráží dopraveni do pevnost Küstrin a teprve po čtyřech týdnech mohli odejít do svých zemí. Většinu z nich Hofbauer už nikdy nespáčil.

Vydal se s dvěma druhy do Vídně s úmyslem cestovat dál do Švýcar nebo Kanady, ale nakonec tam zůstal až do smrti. Měl sice jen skrovné místo zpovědníka Uršulinek a správce kůru, ale vídeňská léta byla v jeho životě nejvýznamnější. Působil především ve zpovědnici a na kazatelně, byl duchovním správcem nejen sester, ale zakrátko i nesčetných obyvatel hlavního města. Nebyl rozený řečník, jeho slovní výraz byl dosti drsný, a přesto se před kazatelnou tísnili lidé prostí i vzdělaní. V jeho slovech nalézali to, co u osvícenských farářů hledali marně. Cítili v jeho slovech pevnou víru: „Nemohu pochopit, jak může být člověk bez víry,“ říkával. Prostý kněz se stal středem kruhu významných umělců, spisovatelů, učenců; a přitom stejně myslil na své chudé a nemocné, za nimiž chodil domů. Kdo ho viděl v jeho nuzném vídeňském příbytku, neřekl by, že je zván s úctou mezi šlechtu, že je poradcem nunciů a bavorského korunního prince Ludvíka; měl nepřímo vliv na jednání vídeňského kongresu.

V posledních letech svého života byl k cizím lidem nápadně zdrženlivý. Měl k tomu důvod, ne jeden z nich se vykuklil jako agent státní policie. Ukázalo se brzy, že je stále hlídán, občas mu zakázali kázat a dokonce ho nutili, aby podepsal vypovězení ze země. Ujal se ho naštěstí císař František, a chtěje starému muži vynahradiť policejní křivdy, splnil mu jeho nejrůznější sen: podepsal roku 1830 dekret o připuštění redemptoristů do Rakouska. Jejich příchodu se už „apoštol Varšavy a Vídně“ nedočkal. Zemřel roku 1820 a je pochován v kostele Panny Marie Na Nábřeží ve Vídni.

-vac-

Praskolesy - sídlo karlštejských děkanů

Historie naší vlasti i církve je tak pestrá, že mnohému z pohledu našince stěží můžeme věřit. Doklady však mluví jasnou řečí. Jednou z takových skutečností bylo, že Praskolesy ve 14. století měly větší důležitost, než mnohá větší a známá místa. Bylo to tím, že samotný císař a otec vlasti Karel IV. je osvobodil od všech královských daní a dávek. Stalo se tak v listopadu 1349 v Praze. O osm let později – 27. března 1357 zakládá Karel IV. karlštejské děkanství, které potvrzuje samotná arcibiskup Arnošt z Pardubic. Karlštejské kapitule daroval i Praskolesy a ty od té doby – ode všech poplatků osvobozeny – náležely karlštejskému děkanství až po pozemkovou reformu v roce 1919. Privilegia byla mnohokrát potvrzena i například v roce 1607 císařem Rudolfem II.

V Praskolesích si děkanové karlštejnští vybudovali domov, bydlení. Se stavbou rezidence začal děkan František Ferdinand Čedík kolem roku 1690. Vystavěl však jen část, ve stavbě se pokračovalo až za děkana Vojty v roce 1710. Dokončena byla vlastně až za děkana Stučka

**Církevní
stavby
berounského
vikariátu**

v roce 1742. Děkané zde bydleli proto, že na Karlštejně tuto možnost neměli. V praskoleské rezidenci byla i kaple, kde děkané celebroidali. Jejich sepětí s Praskolesy dokládá řada historických událostí. Jedna z nich hovoří o děkanu Carpentierovi. Když v roce 1829 zemřel, byl oplakáván hlavně chudinou, na kterou pamatoval i materiálně. Zvláště chudým dětem dával nejen knihy, prádlo, ošacení, ale i potřebné peníze. Byl pohřben v praskoleské kapli sv. Prokopa za ohromné účasti všeho obyvatelstva. Byla mu dána do zdi zasazená litinová deska s verši, kterou v kapli najdeme i dnes. Další z děkanů, Korner, se jako uživatel slušného majetku v Praskolesích uvedl tím, že dal k ozdobě a užitku obce vysázet třešňovou alej na cestě k Lochovicím a jinou směrem k Chlustině. Byl to on, kdo co by patron jmenoval na uprázdněné místo ve škole Františka Nešveru, který široko daleko sklízel chválu jako vynikající vychovatel a hudebník. Když zemřel po nepřetržité šestadvacetileté službě farář Jan Tureček ve věku 77 let, byl to děkan Korner, který ho za účasti 22 kněží pohřbíval. V roce 1859 oslavil děkan Korner 25 letý pobyt v Praskolesích. Až do své smrti podporoval štědře místní chudé. Další děkan Dr. Vojtěch Hron opravil vzorně kostel i faru a rozšířil zdejší hřbitovy. Toto působení mělo pochopitelně vliv na povznesení duchovní i materiální úrovně lidí.

Fara v Praskolesích

foto P. Kodras

Původním farním kostelem v Praskolesích asi po 300 let bývala prastará kaple sv. Prokopa, při níž už v roce 1384 byl ustanoven duchovní správce. Sošku sv. Prokopa ze dřeva pro tento kostel podle pověsti vyřezal král Karel IV. nebo arcibiskup Arnošt z Pardubic.

V kapli je hrobka karlštejnských děkanů. Korner, Bůrka, Vilím a Amandus Bláha, bývalý mnich benediktinský z Břevnova, který byl karlštejnským děkanem jmenován samotnou císařovnou Marií Terezií.

-vac-

Podbrdský vikariát včera a dnes

Dnes, více jak dříve jsme informováni o tom, co se v církvi děje, jaké má úspěchy i problémy. Tak sledujeme, kolik kde chybí kněží, jak bojujeme o záchranu církevních staveb a mnohdy si myslíme, v jaké obtížné situaci jsme. Zdá se, že ti před námi to měli nějak lehčí. Když se však podíváme do historie, poznáváme, že i tam bylo nemálo problémů a že období církevního rozmachu se střídaly s dobou útisku. Je to pro nás poučení, a proto se zamysleme nad několika historickými informacemi.

Podbrdsko – 17. století: Na základě zprávy vikáře Racingera z 12. června 1631 měl náš vikariát 37 farností. Ze stávajících 37 far bylo obsazeno pouze devět. Čtyři kněží náleželi k duchovenstvu světskému, pět kněží bylo řeholních. Podle národnosti bylo 5 Čechů, 1 Slezan, 3 Poláci. Vidíme z toho, jak historická je pomoc sousedního katolického Polska. Bylo 13 filiálních kostelů a 11 kaplí. Racinger spravoval v té době jen fary v Litni, Lochovicích, Neumětelích, Zdicích, Řevnicích, Praskolesích, Bezdědicích a Berouně, kde byl v tu dobu farář Jan Nejedlý,

významná postava na podbrdsku. Podbrdský distrikt (vikariát) trpěl nejvíce loupežemi a drancováním vojsk, jež tudy procházela na západ. Podle historických záznamů (Krásl) byla největší zbožnost v Hostomicích, Praskolesích, Bezdědicích, Tetíně a Karlštejně. Situace v zemi byla taková, že z uvedených 22 vikariátů byl náš (Karlštejnský) až na předposledním místě.

Když si k těmto číslům dosadíme výsledky sčítání lidu z roku 2001 vidíme, že v našem kraji neradostná situace zůstává. Jestliže se v České republice přihlásilo 31,7 % věřících, pak bylo ve Středočeském kraji pouze 22,9 % a v okrese Beroun pouhých 17,5 %. Z obcí, kde se přihlásila více jak čtvrtina věřících jsou Bavoryně, Běštín, Hostomice, Hvozdec, Chlustina, Koněprusy, Korno, Kotopeky, Lážovice, Liteň, Lochovice, Osov, Podbrdy, Skřípel, Svätý Jan pod Skalou, Svinaře a Vížina. Nejvíce věřících mají Libomyšl a Nesvačily, kde se k víře hlásí více jak polovina obyvatel.

-vac-

Jak pokračuje sněmovní proces

Po hlavní velehradské pouti v červenci 2003 byl na Velehradě zahájen Plenární sněm katolické církve v ČR, o němž již Berounský katolický zpravodaj informoval. Pozornost sdělovacích prostředků zaměřená na sněmovní dění poté ochabla a tím i katolická veřejnost přestala mít aktuální informace o pokračování sněmovního procesu. Sněmovní proces se však nezastavil, již na podzim 2003 zahájily činnost sněmovní komise, zvolené a ustavené na velehradském zasedání.

Úkolem komisí je doplnit a rozpracovat hlavní sněmovní dokument, který byl na Velehradě předložen pod názvem Instrumentum laboris. Komise by měly výsledky své práce předložit biskupské konferenci do listopadu 2004 a po schválení podkladů biskupskou konferencí by měly začít závěrečné redakční práce na přepracovaném dokumentu, který bude předložen druhému plenárnímu zasedání v červenci 2005 na Velehradě.

Práce na dokumentu a jeho schválení by neměly být samoúčelem, ale při všech krocích by měli mít účastníci sněmovního procesu na paměti, že výsledný dokument je jen nástrojem pro obnovu a obrodu české církve. První rekapitulace práce komisí byla provedena při setkání sekretářů sněmovních komisí dne 18. prosince 2003. Na setkání byli představeni noví členové sekretariátu Plenárního sněmu: sekretář Dr. Jiří Kašný, Th.D., děkan teologické fakulty Jihočeské univerzity, který převzal funkci sekretáře po Prof. Dr. Ambrosovi, dále Mons. Karel Janoušek z Mikulova a PhDr. Jan Stříbrný, vicepresident České křesťanské akademie.

Komise č. 1 pro duchovní četbu dějin připravuje analýzu náboženského a církevního vývoje českých zemí s cílem vystihnout z historie ty momenty, které determinují a ovlivňují naši současnost. Předsedou komise je Mons. Václav Malý, komise se sešla dvakrát, připravila schéma dokumentu a v únoru rozdělí zpracování jednotlivých partií povoláním odborníkům.

Komise č. 2 pro statistická východiska a analýzu socio-ekonomického prostředí a kulturních tendencí se sešla již třikrát. Konstatovala, že pro zahajování nových výzkumů není dostatek času, proto je třeba využít již hotových sociologických výzkumů religiozity a hodnotové orientace obyvatelstva. Předsedou komise je Mons. František Radkovský.

Komise č. 3 pro vizi misijního a evangelizačního působení celého Božího lidu v české společnosti pod vedením Mons. Ladislava Hučka se dosud sešla jednou. Za svůj hlavní úkol

komise považuje nalezení způsobu, jak vštípit všem věřícím misijního ducha, aby se misijní činnost nechápala jen jako zvláštní úkol vyškolených specialistů.

Komise č. 4 pro život a poslání kněží, jáhnů a osob zasvěceného života v naší církvi má v čele tři biskupy - Koukla, Paďoura a Cikrleho. Ti se zatím sešli jen sami a rozdělili si široké téma tak, že biskup Koukl se bude zabývat diecézními kněžími, biskup Cikrle jáhny a biskup Paďour řeholníky a řeholnicemi.

Komise č. 5 pro život a poslání laiků v naší církvi pod vedením Mons. Karla Herbsta patří k nejaktivnějším a nejpočetnějším. Na Plenárním sněmu bylo kritizováno, že v Instrumentum laboris byly opomenuty úkoly a postavení laiků ve světle konstituce O církvi v dnešním světě Gaudium et spes, proto se komise snaží tento deficit vyplnit. Práci si komise rozdělila do dvou hlavních okruhů - laici v církvi a laici ve světě. V každém z těchto okruhů by měla být charakteristika, jak laici vidí církve a svět a co od nich očekávají. V okruhu laici ve světě by mělo být rozebráno působení laiků v rodině, v zaměstnání, v politice, v sociální oblasti, v kultuře, ve světě médií, eventuálně z dalších aspektů života laiků ve světě. V této komisi má zastoupení i berounský vikariát, neboť členy komise jsou i Ing. Anděl z farnosti Mrtník a autor těchto řádků z farnosti Všeradice.

Komise č. 6 pro liturgii a svátostnou pastorační vedená Mons. Josefem Hrdličkou se dosud nesešla.

Komise č. 7 pro partikulární právo pod vedením Mons. Františka Lobkowicze prozatím sestavuje úplný přehled dosud platného partikulárního práva a k vytvoření nového partikulárního práva může přistoupit až podle výsledků Plenárního sněmu, eventuálně následných diecézních synod.

Komise č. 8 pro pastorační měla původně v čele Mons. Jana Graubnera, ale biskupská konference poté provedla změnu a jmenovala předsedou komise Mons. Dominika Duku. V minulém roce se komise nesešla.

Na setkání sekretářů komisí se také jednalo o mediální strategii, jak zprostředkovat vzájemnou výměnu informací a názorů mezi přímými účastníky sněmovního procesu a ostatními věřícími. Měly by to být právě sdělovací prostředky, které v mezidobí mezi oběma plenárními zasedáními v roce 2003 a 2005 budou udržovat pozornost věřících zaměřenou na sněmovní proces. Zatím se to příliš nedaří, v médiích chybí nějaká pravidelná sněmovní rubrika nebo relace. Snad se podaří, aby členové komisí publikovali něco z přípravných materiálů, k nimž by se mohli v diskusi vyjadřovat i členové někdejších sněmovních kroužků i další věřící. Sám bych rád využil stránek Berounského katolického zpravodaje k pravidelnému informování o sněmovním procesu. Výsledek Plenárního sněmu totiž nebude záviset ani tak na tom, na čem se usnesou delegáti na Velehradě, ale daleko více na tom, jak úkol obnovy a obrody církve vezmou za svůj všichni věřící ve farnostech a křesťanských společenstvích. *V. Babička*

Sněmovní zpravodajství

Vážení sněmovní příznivci, srdečně Vás zdravím v novém roce 2004 ze sekretariátu Plenárního sněmu a přeji i nadále vše dobré!

V lednu proběhlo zasedání několika sněmovních komisí: 8. ledna zasedaly komise č. 3 pro evangelizaci a komise č. 8 pro pastorační, 13. ledna komise č. 6 pro liturgii, o den později analytická komise č. 2. a 27. ledna komise č. 5 pro laiky. Výtahy ze zápisů těchto zasedání postupně naleznete na webových stránkách sněmu v příslušných složkách. V příštím měsíci budou komise dále pokračovat v činnosti.

Na webových stránkách došlo k menším úpravám v umístění složky Přehled koncilních a pokoncilních dokumentů, která byla pro snadnější nalezení přesunuta na titulní stranu. Doznala velkých změn; zpřístupnili jsme na ní veškeré dostupné elektronické verze všech tří edičních řad dokumentů ČBK. Byla vytvořena i nová anketa týkající se přehlednosti a praktické využitelnosti našich webových stránek; pokud nám budete chtít sdělit mailem: snem@cirkev.cz svůj názor nebo nápad, velmi to uvítáme! Přeji Vám krásné dny!

Mgr. Lenka Jeřábková
sekretariát Plenárního sněmu

Vzkaz apoštola Pavla správcům stránek aneb setkání o tom, jak ne/vytvářet farní a církevní www stránky

V sobotu 17. 1. 2004 uspořádalo Pastorační středisko pražského arcibiskupství (první) setkání pro ty, kteří tvoří, či chtějí tvořit křesťanské www stránky. V multimediální učebně Katolické teologické fakulty se sešlo cca 30 účastníků nejen z různých koutů pražské arcidiecéze (dva též z Berouna - Jan Vomlel a Alois Vašků, pozn. red.), ale i z Východních Čech a z Moravy. Setkání bylo první (a pokusnou) vlašťovkou, které by mělo sloužit vzájemné inspiraci a koordinaci na poli „elektronické pastorace“ v pražské diecézi.

Přítomní účastníci měli nejprve prostor pro krátké vzájemné představení svých internetových projektů. Následoval příspěvek o „významu a možnostech vzájemné spolupráce na křesťanském internetu“. V příspěvku zaznělo, že dalším logickým krokem po prvotním internetovém boomu je zkvalitňování internetových projektů a jejich vzájemné doplňování a provázání. Příspěvek byl zakončen citátem sv. Pavla adresovaný SPRÁVCŮM (nejen) internetových projektů: „Navzájem si pomáhejte podle míry Božích darů, jako dobří SPRÁVCOVÉ rozmanité Boží milosti“ (1 Petr 4,10). Další příspěvek přednesl Josef Ptáček. Mluvil o základních předpokladech pro tvorbu a udržování kvalitních křesťanských www stránek. Po přestávce, která dobře posloužila i k navazování osobních kontaktů, pokračovalo setkání diskusí a výměnou zkušeností. Prostor byl i pro sdílení radostí a úskalí správců církevních stránek a hledáním jejich systémovějšího řešení. Účastníci se vyslovili i pro zorganizování dalších obdobných setkání.

Ignác Mucha

Správci o www stránkách

A jak to vypadá s našimi internetovými stránkami? Mají za sebou dva měsíce života a do dnešního dne přes 240 návštěv. Snažíme se pravidelně jednou měsíčně (poté, co vyjde Berounský katolický zpravodaj) stránky aktualizovat, aby informace, které se nedostanou k farníkům na papíře, byly k dosažení touto cestou. Dokonce, díky pružnosti tohoto média, zde mají místo zprávy které do redakce Zpravodaje přišly po uzávěrce. Přibylo i několik fotografií do farního fotoalba: z vánočních vystoupení Chrámového sboru, z koncertu na podporu loděnických varhan... Aktualitou je i rozpis bohoslužeb na velikonoční dobu.

Internetové stránky farnosti sv. Jakuba naleznete na adrese

www.omadeg.cz/farnostberoun

-alias-

Vraťme do Junáka tykání a oslovení sestry – bratře

Že se vám zdá nadpis irelevantní? Ale vůbec ne! Naopak, stav došel tak daleko, že jsem vzal do ruky pero... Dá se pochopit, že mi vykají vlčata a světlušky. Zřejmě „vinu“ nesou jejich vůdci, kteří nepřikládají tykání a oslovení patřičnou pozornost. Na druhou stranu tyto děti většinou po vysvětlení rychle ztratí ostych a začnou bez problémů tykat a většinou ne na úkor slušnosti a úcty. Více mě již překvapí vykání a oslovení pane u 13-14 letých, kteří jsou členy Junáka a skauty již několik let. Tak a teď přichází vyvrcholení – roveři, čekatelé a zájemci o VZ (vůdcovské zkoušky) hlásící se k nám do Stříbrné řeky mi vykají také... a je jich rok od roku víc!? Situace došla tak daleko, že mi letos jistý výchovný zpravodaj jedné ORJ (Okresní rada Junáka) psal omluvný a vysvětlující dopis, jehož nadpis zněl: „Vážený pane Jiroušku, omluvte prosím...atd. ...děkuji Vám za pochopení a nashledanou.“ Kde je zakopaný pes? Také jsem měl jako dítě ostych, ale **příkladným působením** mého vůdce jsem ho rychle ztratil a při zachování úcty bez problémů tykal br. Paljnerovi na závodech v Potštejně r. 1969 a to byl pro mou jedenáctiletou dušičku „Pan Někdo“. Příčiny jsou asi dvě. Vedoucím oddílů je to jedno a to je špatné. Oni by měli tyto základy dětem vštěpovat a pak bych to nemusel dohánět v roli vůdce LŠ (lesní škola) u svých dospělých frekventantů. Druhá spadá do lůna velkých akcí, kde často polovina přítomných skauty nejsou a hojně vykají pozvaným skautským celebritám a to přebírají i ostatní. No a celebrity asi nemohou a nechtějí stále opakovat, já jsem také skaut, nevykej mi prosím. Pro organizátory těchto setkání je to asi ten nejposlednější detail, kterým by se chtěli zabývat. Takže vážené dámy a vážení pánové skauti, stojí nám za to pro to něco dělat?

Zbyněk Jiroušek – Jerry, Pardubice,

*zatím stále bratr i když X krát zvážený a jen občas milý nebo ctěný
Z časopisu Skauting č.1, září 2003*

Maminka

Mám-li se vyznat k velkému obdivu a lásce k někomu z lidí na této zemi, musím uvést na jednom z prvních míst svoji maminku.

Vděčím jí za mnohé, co maminky poskytují svým dětem, ale také za citlivý přístup a modlitby, které společně s milostí Boží vložily do mého srdce lásku k Bohu. Maminka sama nepocházela z nijak věřících poměrů. Prošla mnoha protivenstvími protináboženských tažení doby i zloby lidí, ale přesto se našli i tací, kteří jí v jejím hledání pomohli a podrželi. Nikdy jsme o tom nějak obsáhleji nemluvíly, ale poznala jsem její obrovskou lásku a úctu k Panně Marii Svatohorské, která jí zřejmě oslovovala v dobách největšího bloudění. Když sama jako mladička založila rodinu, můj tatínek byl nábožensky velmi vlažný, postupem let až nepřátelský. Přesto vychovala tři děti k víře v Boha a mnoho let hrála na varhany ve farním kostele. Dnes s tichou radostí pozoruje vnoučky jak ministrují a už se nemusí bát, že je vyhodí ze školy, jako se bála u svých dětí.

Já sama se dnes s manželem snažím o všeobecnou i náboženskou výchovu našeho pětiletého synka. Zvláště já - jako matka - cítím velký díl odpovědnosti a hledám citlivé a láskyplné vedení svérázného a nespoutaného živlu, jímž náš chlapec bezesporu je. Modlitbou se obracím také na Pannu Marii, obzvláště na Madonu Svatohorskou. Zašla jsem také poprosit

**Manželské
společenství**

o radu svoji maminku. Řekla mi: “Není tolik moc důležité, aby chlapec tohoto věku chodil pravidelně a za každých okolností do kostela a striktně plnil náboženské povinnosti. Je důležité, abys v něm podpořila lásku k Bohu, lásku k Pánu Ježíši. Podstatné je navázání dobrého vztahu.” Já vím, že by s ní možná někteří dogmatici zcela nesouhlasili, ale také vím, že mi poradila s dobrou vlastní zkušeností. Chtěla bych jí i touto cestou moc poděkovat za všechno, co pro mě kdy udělala. A nebylo toho tak málo. V prvním jarním měsíci tohoto roku oslaví již 70 let a já bych si moc přála, aby jí Bůh požehnal ve zdraví i do dalších let.

Alena Markhoferová

Dík za Vesmír, planetu Zemi, dík za chvíle, kdy dobře je mi...

Společná modlitba, P. Pavel Rousek a mrkající hvězdy **foto a** Kubalových, kterou na hory s námi

pozvali. Velkou radost jsme měli ze setkání s Kalnými, které naopak za berounské považujeme i poté, co se odstěhovali. Dále “za Beroun” přijeli Fabianovi ze Ptic a my, Vašků, z Loděnice. Seznámili jsme se zde se společenstvím rodin z Rychnova nad Kněžnou v Hradecké diecézi, společně si postěžovali, jak je někdy těžké své farní společenství “rozhýbat”, společně dostali útěchu v podobě každodenních ranních slovíček (zvláště jedno mne povzbudilo: *Nenechte se odradit od dobrých skutků...* snad z listu Jakubova) a společně hráli v rámci večerního programu bojové i obyčejné hry nebo jen tak povídali. O dětech. Společně jsme jich tam měli zhruba dvacet do pěti let a osm velkých školáků!

Dicézní centrum života mládeže Vesmír v Orlických horách se už pro nás stalo jakýmsi zimním detašovaným působištěm. Jako loni a předloni, i tentokrát jsme jako farní společenství na hory mířili právě sem.

P. Pavel Rousek a jeho zdejší tým nás znovu přijali jako vzácnou návštěvu a stejně tak se o nás starali. Uvítali nás jako společenství manželů z Berouna, ale Beroun byl tentokrát spíše jediným spojovacím článkem. Berouňáky se může nazývat pouze rodina Pondělíčkových, ač ta za domovskou farnost považuje spíše Prahu, odkud také pocházela rodinka

Cesta ze sjezdovky “Kristýna” ke sv. Matouši **foto**

Naše denní náplň byla jedním slovem rychlá. Ráno v osm snídaně, po ní slovo na den a hurá na sjezdovku. V půl jedné oběd a znovu ven, pak v pět hodin mše svatá, v šest večere, v sedm pohádka a modlitba pro děti a po jejich usnutí ještě večerní program. Snad proto se nám v sobotu nechtělo věřit, že už odjíždíme. Ale stihli jsme toho opravdu dost. Snad všechno kromě zlomených lyží a končetin: Naučili jme začínající lyžaře Káju, Josefku, Mikuláše, Jendu a Lojzika jezdit samostatně na vleku, naučili obloučky Matěje, mezitím chytali Matyáše, Míšu a Julinku, aby na půjčených lyžičkách neodjeli až do údolí... Hlíдали tátu Lojzu, aby na půjčeném snowboardu neodjel až do údolí... Hlíдали cestu a při sebemenší sněhové návěži vzývali všechny svaté, aby auto nezapadlo někam, odkud nebude úniku... Naučili se nasazovat řetězy a rozjíždět se do zasněženého kopce... Spojili cestu za romantickým výhledem z Šerlichu s obědem a pohárem na Masarykově boudě... Prohlédli si pevnost Hanička a Neratov s monumentem zříceného kostela.

Mimoходом, čelní stěna je opravena a kostel už nepůsobí nad malou vesničkou tak nepřirozeně až strašidelně, jako když jsme tady kdysi - též na horách - pobývali se skauty a Janou Vaňkovou.. Uvnitř je však stále stejně neutěšený jako třeba kostel sv. Matouše nad Vesmírem. Přesto se zde scházejí k modlitbě místní věřící na každodenní Anděl Páně o dvanácté. Když nic jiného, úsilí obnovit zdejší kostel spojuje srdce zdejších lidí. Bůh zase jednou používá zlé k dobrému. Možná bychom u nás na Berounsku také potřebovali nějaký spadlý kostel.

Matyáš, Jenda, Josefka, Matěj, Míša a Mikuláš foto L. Pondělíčková

-iva-

Chrámový sbor
sv. Jakuba

Chrámový sbor v plném nasazení

Po krátké "zotavovací" přestávce po vánočním turné se chrámový sbor opět schází k nacvičování písní na velikonoční oktáv. Protože bylo třeba nacvičit nové písně, scházeli jsme se nejprve odděleně, muži a ženy zvlášť, aby zkouška byla intenzivnější. Nyní se již setkáváme jako celek vždy v obvyklý pátek po večerní mši. Stále vybízíme všechny hudebně nadané farníky, nejlépe s jakoukoli hudební zkušeností, aby se k nám přidali. Rádi bychom uvítali například basy do mužského obsazení.

Na pořadu je i jeden připravovaný "experiment": znovu se nacvičuje mše Antonia Lottiho, kterou sbor pro obtížnost loni odložil. Tentokrát se zkouší v užším obsazení pouze pro pět zpěváků. Jde o polyfonii, která vyžaduje velkou intonační zkušenost a smysl pro rytmus. Osvědčilo se, že čím méně hlasů, tím lepší konečný výsledek.

-alias-

"DOSPĚLÝ, PŘESKOČ!"

JEŽÍŠ NA POUŠTI

Evangelisté píší, že Ježíš před tím, než začal veřejně působit, odešel na poušť. Tam zůstal určitou dobu. Víš, kolik to bylo dní?

8	-	6	=	○	×	2	=	○	+	2	=	□
4	+	2	=	○	:	3	=	○	×	4	=	□
8	:	4	=	○	+	3	=	○	×	2	=	□
7	-	4	=	○	×	2	=	○	+	3	=	□
5	+	5	=	○	+	1	=	○	-	4	=	□
											Celkem =	□

DOBA POSTNÍ

V době postní se připravujeme na velikonoce. Už o Popeleční středě se nám připomíná: „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

Co znamená činit pokání? Znamená to snažit se být lepší, vyhýbat se hříchu a dělat radost Bohu i druhým kolem nás. Není to jednoduché, ale výbornou pomůckou k tomu je pro nás ... (viz tajenku).

Které písmeno zmizelo z řady?

F G H C H I J K L N O P	___
I J K L M N P Q R S T U	___
A B C E F G H C H I J K	___
C H I J K M N O P Q R S	___
D E F G H C H J K L M N	___
N O P Q R S U V W X Y	___
A C D E F G H C H I J K	___
W X Y Z B C D E F G H	___

TAJENKA:

INFORMACE ZE SVĚTA I Z NAŠÍ CÍRKVE

- **Papež obdržel Cenu Karla Velikého.** *Dosud nejvyšší evropské vyznamenání, mimořádná mezinárodní Cena Karla Velikého, bude Janu Pavlu II. předáno v březnu.* Podnětem k udělení ceny papeži Janu Pavlu II. je rozšíření Evropské unie (EU) na východ, vysvětlil výbor pro udělení Ceny Karla Velikého. Rychlé a nekrvavé zhroucení komunismu je bez působení tohoto papeže nemyslitelné. Jednoduchým a skromným způsobem ztělesňuje Jan Pavel II. soubor hodnot, který vznikl v Evropě během staletí. Podporoval mezináboženský dialog a prokázal, že náboženství, etika a morálka jsou nezbytné pro mírové soužití. Pozitivně hodnoceno bylo také jeho úsilí zakotvit náboženské dědictví v ústavě EU.
- **75. výročí vzniku suverénního státu Vatikán.** Lateránské dohody, které znamenaly vznik nezávislého městského státu Vatikán, podepsali 11. 2. 1929 v Lateránském paláci zástupce italského státu Benito Mussolini a státní sekretář kardinál Pietro Gasbarri (zástupce papeže Pia XI.). Lateránské dohody garantovaly suverenitu městského státu Vatikán, upravovaly vztahy mezi italským státem a katolickou církví a katolické náboženství ustanovily v Itálii jako náboženství státní. V roce 1984 byl mezi Itálií a Svatým stolcem podepsán konkordát, který zrušil ustanovení o tom, že katolické náboženství je v Itálii státním náboženstvím. Lateránské dohody daly základ uznání Svatého stolce také v rámci mezinárodního práva a diplomatických styků. Vatikán se rozkládá na ploše 44 hektarů a má přibližně 700 obyvatel mnoha národností, z nichž většinu tvoří Italové. Přibližně 400 osob má vatikánské občanství. Všichni kardinálové získávají toto občanství automaticky, ponechávají si však současně také své původní. Hlavou státu Vatikán je papež, který má plnou legislativní, exekutivní i soudní moc. Mezinárodní reprezentace státu je také vyhrazena Svatému otci, který ji vykonává prostřednictvím Státního sekretariátu.
- **Kardinál Špidlík převzal svou titulární baziliku** – římskou baziliku sv. Agáty - 5. 2. 2004, v den památky této světice. Hlavním celebrantem slavnostní bohoslužby byl sám kardinál Špidlík. Patronka titulární baziliky - svatá Agáta - pocházela z Catanie na Sicílii. Tam také byla kolem roku 250 kvůli své křesťanské víře umučena. Úcta k této mučednici se rychle rozšířila a její jméno bylo zařazeno do mešního římského kánonu, který se při katolických bohoslužbách dodnes užívá.
- **Kardinál Vlk a arcibiskup Graubner byli v Castel Gandolf,** kde se konala mezinárodní setkání katolických biskupů, přátel hnutí Fokoláre, ze 43 zemí světa. Hlavním tématem je praktická spiritualita biskupů v duchu papežova listu *Novo millennio ineunte* a postsynodální exhortace *Pastores Gregis*. Na programu byla mimo jiné účast při generální audienci Svatého otce.
- **Nová řeholní komunita na Vyšehradě.** Kongregace sester Matky Božího milosrdenství zahájila činnost své komunity na pražském Vyšehradě. V České republice působí sestry Matky Božího milosrdenství již od roku 1994. Pražský Vyšehrad se stal po Dvoře Králové nad Labem v pořadí druhým sídlem komunity Kongregace sester Matky Božího milosrdenství u nás. V sobotu 14. 2. zde sestry zahájily své působení ve spolupráci s Královskou kolegiátní kapitulou sv. Petra a Pavla, na jejíž pozvání na Vyšehrad přicházejí. Probošt kapituly P. Antonín Doležal požehnal svatostánek v domácí kapli sester a celebrou první mši, kterou komunita symbolicky zahájila své působení v historickém sídle českých králů. Kongregace

redakční archiv

sester Matky Božího milosrdenství je řeholní společností papežského práva, není rozdělena na provincie a její generalát se nachází ve Varšavě. Počátky kongregace sahají až k francouzským řeholním komunitám, které vznikly v 19. století a zaměřily se na péči o morálně zanedbané ženy. V současnosti se věnují péči o morálně ohroženou mládež a svobodné matky a pracují jako katechetky a vychovatelky v mateřských školách. Členkou této kongregace byla i známá apoštolka Božího milosrdenství, sestra M. Faustyna Kowalska.

- **Přednáška kardinála Tomáše Špidlíka na půdě KTF UK.** V úterý 24. 2. se naplnil kostel sv. Vojtěcha v pražských Dejvicích těmi, kteří chtěli vyslechnout přednášku nového českého kardinála "Teologie a umění", podívat jsme se přišli i my. Přítomné přivítal Miloslav Kardinál Vlk, který při pohledu na zaplněné ochozy i postranní kaple řekl: *"Tolik lidí tento kostel opravdu nepamatuje, stejně tak jako Čechy nepamatují přítomnost dvou českých kardinálů vedle sebe."* Přednáška byla podle očekávání fundovaná a vtipně podaná. Nový český kardinál si své jmenování opravdu zaslouží. Jak řekl Miloslav Vlk: *"Sv. Otec jmenováním Tomáše Špidlíka kardinálem ocenil jeho celoživotní dílo věnované spiritualitě východu."* **-red-**

DUCHNA:

PROČ JE V NAŠEM FARNÍM KOSTELE SVATOSTÁNEK V BOČNÍ LODI?

Mnozí si ještě pamatují starý (tzv. Tridentický ritus), kdy se mše sv. slavila čelem ke svatostánku, který byl na hlavním oltáři. Tento způsob slavení se vžil jako „běžný“. Je to ale ritus, který se objevil až ve středověku a do obecné normy se dostane až v 16. století. Až do vrcholného středověku se eucharistie uchovávala ve svatostánku na straně nebo v boční stěně (pro příklad nemusíme chodit daleko, stačí se podívat na Tetín do kostela sv. Kateřiny), protože smyslem svatostánku byla a stále zůstává nutnost přispěchat s eucharistií k tomu, kdo umírá. Tam není čas na slavení zvláštní mše sv. Toto je tedy pravý smysl, proč zůstává eucharistie i po slavení mše svaté. Je jistě pravda, že lidé záhy pochopili, jak významné je, že eucharistický Kristus zůstává v místě jejich obce. Proto začali přicházet a adorat. Tento druhý význam nelze podcenit. Nikdy ale svatostánek nehrál žádnou roli při vlastní mešní oběti.

Co tedy stojí za změnou, kterou požaduje „nový“ (rozumí se pokoncilní) misál? Ukázalo se, že Tridentický ritus neúměrně zdůraznil svatostánek na úkor ostatních důležitých momentů liturgie. Celé dění se nechtěně ale fakticky zredukovalo na „vyřádění“ eucharistie. To je ale velký omyl! Mše sv. je především slavení celé farnosti. Při takové slavnosti se máme společně modlit, číst Boží slovo a společně slavit eucharistii. Tento poslední bod je nesmírně důležitý. Každý z nás má položit sebe sama do obětních darů, a tak prožít oběť jako něco hluboce osobního. A Bůh na tento náš obětní dar reaguje. Dává nám sám sebe! Jak je tedy divné, když na oltáři před knězem již eucharistie je!

Lze si tak položit otázku, co je středem kostela? Všeobecné pokyny k Římskému misálu říkají toto: „Oltář je středem díkůvzdání, kterým je eucharistie“ (VPŘM 259). Tedy středem kostela je oltář, nikoli svatostánek! Kde jinde zakusíme v rodině jednotu, než při společném obědě či večeři, kde se scházíme kolem jednoho stolu? Společenství kolem jednoho stolu – to byl důvod, proč pokoncilní úprava liturgického prostoru vrací oltář doprostřed lidu (to není žádná novota, např.

redakční archiv

v římských bazilikách nikdy oltář zprostřed kostela nezmizel!) Není potom divné, když kněz stojí zády ke svatostánku? Co je tedy správné pojetí? Vlastní slavení liturgie s celým společenstvím farní rodiny, kde se eucharistie proměňuje jako vrchol této slavnosti, nebo mše svatá jako jedna z mnoha forem adorace před svatostánkem? Ukazuje se, co čemu má „ustoupit“.

Liturgové ale velmi dbají na eucharistickou úctu, a tak chtějí, aby svatostánek měl své vlastní liturgické místo. Nemá být jedním z doplňků. Má mít svou vlastní kapli, kam může člověk přicházet a adorovat. Tedy zvolení zvláštní kaple mělo eucharistii ve svatostánku podtrhnout a zároveň nesnížit význam slavení eucharistie ve mši svaté. („Velmi se doporučuje, aby místo uchovávání Nejsvětější svátosti bylo ve zvláštní kapli, vhodné k soukromé adoraci..“ – VPŘM 276).

Jistě mi namítnete, že svatostánky mnohde v čele kostelů zůstávají. Je velmi obtížné vnést liturgické úpravy do našich barokních kostelů. Mnohde se nedá nic dělat a musíme „pokřivit“ celé eucharistické slavení, protože na úpravy nemáme peníze nebo nám památkáři nedovolí zásadnější zásah do historického prostoru.

Snad tato moje úvaha také vám pomůže porozumět a pomoci, aby eucharistie jak ve slavení tak ve svatostánku měla skutečně důstojné adekvátní místo.

P. Michal Němeček

NABÍDKA :

BEZPLATNÉ PRÁVNÍ PORADENSTVÍ V KANCELÁŘI PREZIDENTA REPUBLIKY

Právní poradenství a konzultace s odborníkem je možné využít kdykoli, jde o **stálou službu!** Na kancelář prezidenta je možné se obrátit písemně nebo telefonicky (*viz telefonní čísla na konci zprávy*). Osobní návštěvy jsou možné denně od 9⁰⁰ do 14³⁰ hodin. (Vchod na III. nádvoří Pražského hradu proti soše sv. Jiří – vstup pod balkonem).

Poskytujeme konzultace ve všech věcech občansko-právních (majetkové a pozůstalostní řízení), v oblasti rodinného práva, pracovně právních záležitostech, v bytové problematice včetně stavebního řízení, ve věcech správních (zdravotnictví, školství), v oblasti sociální (důchody, podpory, dávky), ve věcech občanství, matrik, dokladů, v trestních záležitostech včetně přestupků.

Pracovníci kanceláře prezidenta republiky **však nemohou přebírat právní zastoupení** v řízeních před soudy a správními orgány. (Ústavní pravomoci neumožňují prezidentu republiky přezkoumávat, měnit či rušit rozhodnutí soudů či správních orgánů, ani udělovat výjimky z platné právní úpravy – mimořádným řízením je výhradně udělování milosti a to jen v řízení trestním, ne přestupkovém).

JUDr. Jana Vojtíšková

tel.: 224 373 263, centrála: 224 371 111

Kancelář prezidenta republiky, 119 08 Praha 1 - Hrad

POSLEDNÍ SLOVO: INTERVIEW S BOHEM

„*Pojď dál*“, řekl Bůh. „*Tak ty bys se mnou chtěl udělat interview?*“

„*Jestli máš čas*“ řekl jsem.

Bůh se usmál a odpověděl: „*Můj čas je věčnost, a proto je ho dost na všechno. A na co se mne vlastně chceš zeptat?*“

„*Co Tě na lidech nejvíce překvapuje?*“

Bůh odpověděl: „*To, že je nudí být dětmi, a tak pospíchají, aby dospěli, a když jsou dospělí, zase touží být dětmi. Překvapuje mě, že ztrácejí zdraví, aby vydělali peníze, a pak utrácejí peníze za to, aby si dali své zdraví do pořádku. Překvapuje mne, že se natolik strachují o*

budoucnost, že zapominají na přítomnost, a tak vlastně nežijí ani pro přítomnost, ani pro budoucnost. Překvapuje mě, že žijí, jako by nikdy neměli umřít, a umírají, jako by nikdy nežili.“ Bůh mne vzal za ruce a chvíli jsme mlčeli.

Pak jsem se zeptal: „*Co bys chtěl jako rodič naučit své děti?*“

Bůh se usmál a odpověděl: „*Chci, aby poznali, že nemohu nikoho donutit, aby je miloval. Mohu jen dovolit, aby je druzí milovali. Chci, aby poznali, že nejcennější není to, co v životě mají, ale koho mají. Chci, aby poznali, že není dobré se porovnávat s druhými. Každý bude souzen sám za sebe ne proto, že je lepší nebo horší než jiní. Chci, aby poznali, že bohatý není ten, kdo má nejvíce, ale kdo potřebuje nejméně. Chci, aby poznali, že trvá jen pár vteřin způsobit lidem, které milují, hluboké zranění, ale trvá mnoho let, než se takové zranění uzdraví. Chci, aby poznali, že vždycky nestačí, aby jim odpustili druzí, ale že oni sami musejí odpouštět. Chci, aby se naučili odpouštět, odpouštět skutkem. Chci, aby věděli, že jsou lidé, kteří je velice milují, ale kteří nevědí, jak své city vyjádřit. Chci, aby věděli, že za peníze si mohou koupit všechno kromě štěstí. Chci, aby poznali, že opravdový přítel je ten, kdo o nich všechno ví, a přesto je má rád.“*

Chvíli jsem seděl a těšil se z Boží přítomnosti. Pak jsem Bohu poděkoval, že si na mne udělal čas. Poděkoval jsem mu za všechno, co pro mne a mou rodinu dělá.

A Bůh odpověděl: „*Kdykoliv, jsem tu čtyřicet hodin denně. Jen se zeptej a já ti odpovím.“*

Lidé zapomenou, co jste řekli. Lidé zapomenou, co jste udělali. Ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.

FARNÍ KRONIKA

JUBILEA: 85 let pana kanovníka Nováka. Dne 20. března se dožívá svých 85. narozenin náš pan kanovník Gustav Novák. K jeho životnímu jubileu mu redakce “Zpravodaje” upřímně blahopřeje: Kéž Vám i do dalších let Pán žehná!

Ke kulatému jubileu přejeme plnost Hospodinova požehnání **Evě Hazukové ze Zdejciny**. Doufáme, že dáma promine, prozradíme-li, že dne 23. 3. slaví čtyřicetiny.

KŘTINY: V neděli 15. února byla v Berouně v kostele svatého Jakuba pokřtěna **Anna Marie VOMLELOVÁ**. Kéž ji Pán celým životem provází!

POHŘBY: V uplynulém měsíci jsme v modlitbách svěřili Pánu pana Josefa Čížka z Berouna.

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnosti Beroun, Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Osov, Hostomice, Všeradice, Neumětely, Králův Dvůr, Nižbor a filiální kostely na Vráži, Hýskově a Chýňavě. Redakce: P. Josef Pecinovský, P. Michal Němeček, P. Krzysztof Drzazga, Jaroslav Valášek, Jarmila Valášková, Jaroslav Vacík, Ivana Vašků. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat nejpozději do 20. dne měsíce na faře či do schránky “dotazy a příspěvky” v kostele. Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě i na internetových stránkách farnosti: www.omadeg.cz/farnostberoun

Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 728 723 713, 602 945 017, e-mail: red.tym@seznam.cz